

SAGA

Barbora
Bernátová

Špina

detektívny román

ŠPINA

BARBORA BERNÁTOVÁ

ŠPINA

DETEKTÍVNY ROMÁN

Košice

2022

© 2022 Barbora Bernátová © 2022

Vydavatelství Saga

ISBN 978-80-974320-1-0 (tlačená kniha)

ISBN 978-80-974320-5-8 (pdf)

ISBN 978-80-974320-6-5 (epub)

ISBN 978-80-974320-7-2 (mobi)

Mamine

prológ

16. NOVEMBER 2019

Patrik zaparkoval na okraji vysokého zrázu a zadíval sa pred seba. Vodná hladina v kameňolome sa vlnila pod náporom silného vetra, mraky na oblohe sa rýchlo striedali a zakrývali tak cúvajúci mesiac. Búrka bola každou chvíľou bližšie k miestu, kde sa mali stretnúť.

Zvuky syčiacej peny a dažďa, ktorý o druhej v noci dopadol na kapotu auta, ho upokojovali. Premýšľal nad životom, nad minulosťou, prítomnosťou aj budúcnosťou, myšlienkami zabľúdil medzi svojich študentov, ale najviac myslel na Anetu – na svoju manželku.

Aký bol len hlúpy!

Oprel sa o operadlo a zapálil si cigaretu. Dym sa vzniesol k stropu a preplazil sa až k zadným sedadlám, kde pomaly a pokojne mizol.

Minúty rýchlo ubiehali a osoba, s ktorou sa mal stretnúť, meškala.

Patrik to neznášal. Presnosť je výsada kráľov, hovorieval svojim študentom. Radšej príś o desať minút skôr ako o desať minút neskôr.

Blesk preťal nočnú oblohu a Patrik zbadal v spätnom zrkadle pohyb. Niekoľko vybehol z lesa a približoval sa k autu. Dvere na strane spolujazdca sa otvorili a vedľa neho si sadla

postava v čiernom. Z kapucne, ktorú si zložila z hlavy, padali kvapky na jeho kožené sedadlá.

„Konečne, kde si toľko trč...“

Nedopovedal. V aute akoby sa na chvíľu zastavil čas, len svet naokolo plynul ďalej. Dážď s rovnakou intenzitou dopadal na rozvírenú hladinu, vietor prefukoval cez štrbiny auta a vlny s dunením čoraz silnejšie narážali do brehov lomu. Všetko by bolo ako pred malou chvíľou, keby sa nedíval do guľatej drážkovej hlavne, ktorou mu osoba mierila na čelo.

Chcel skríknuť, ale zabránil mu v tom ostrý výstrel.

prvá kapitola

O MESIAC NESKÔR

Na včerajší večer som si spomínal len matne. Zrejme to bol hnev a možno nasledujúce udalosti, ktoré mi zatemnili spomienky. Nie, tentoraz som neskončil v cudzej posteli s cudzou ženou – za posledný rok sa toho veľmi veľa zmenilo. Samozrejme, nie úplne všetko. Stále som bol vznetlivý, prchký – vyhrkol som zo seba takpovediac všetko, čo mi slina na jazyk priniesla –, tvrdohlavý, negatívny a večne nasratý. A áno, stále som bol zamilovaný len a len do mojej pôvabnej kolegyne, na tom sa nič nezmenilo. Podstatnou zmenou v mojom živote bola predovšetkým sexuálna abstinencia a prísny zákaz obzerať sa za inými ženami –, a to tak v Eminej prítomnosti ako aj v jej neprítomnosti, hoci v tom druhom prípade som netušil, ako by to zistila –, čo, koniec koncov, viedlo až k obmedzovaniu mojej osobnej slobody a porušovaniu mojich základných práv. Stal som sa otrokom jednej ženy, poslušným a verným, toleroval som toho viac, ako bolo donedávna mojím zvykom, a až do včerajšieho večera mi to neprekážalo. Až do chvíle, kým sa debata nezvrtla na dieťa.

Kedysi, v nie až tak dávnej minulosti, sa ma matka zvykla pýtať na vnúčatá a ja som len mávol rukou, sotva som jej citové výlevy bral vážne. Vtedy som však nemal nikoho, bol som slobodný muž a svoju slobodu som si užíval kde mi prišlo

a s kým mi prišlo, ale teraz, keď sme s Emou povýšili náš vzťah na vyššiu úroveň (pod tým treba rozumieť, že sme spolu bývali, spávali, raňajkovali, cestovali spolu do práce a spoločne sa vracali do môjho bytu, teda... teraz už nášho, prerobeného, s novým nábytkom a voňavým Air Wickom v zásuvke), len čo sa debata začala uberať týmto smerom, stal sa zo mňa opäť raz ten starý dobrý Dávid.

Žiadne deti!

V žiadnom prípade!

Bol som ešte mladý, len prednedávnom som oslávil tridsiate šieste narodeniny, chcel som si užívať spoločne s Emou a nie sa najbližšie roky starať o decko.

Až do včerajška som si myslel, že na túto vec máme s Emou rovnaký názor. Veď nám bolo spolu fajn, tak načo si to kaziť nejakým urevaným sopliakom? No len čo sme sa vrátili z návštevy u matky a zabuchli dverami, ani som nestihol pripnúť Brucevi vôdzku, vychrllila na mňa spfšku slov zabrdajúcich do tej mnou nenávidenej témy.

„Ty nechceš deti?“

„Samozrejme, že nie.“

„Ale ja áno.“

Ticho. Nevedel som, ako reagovať. Bruce vedľa mňa netrepežlivo prešlapoval z nohy na nohu.

Ema pokračovala: „Už mi tikajú biologické hodiny.“

Och, to odpudzujúce slovné spojenie.

Bruce zakňučal, pohľadom ma prosil, aby sme sa vyparili. Tuším mu ani nebolo treba na záchod, len chcel čím skôr vypadnúť od Emy alebo sa stať rovnako neviditeľným, ako som sa v tej chvíli chcel stať ja.

Zbytočne by som sa s ňou púšťal do debaty – ak si Ema vzala do hlavy nejakú sprostosť, na to, aby som jej ju z nej

vybil, som potreboval čas, premyslenú taktiku a pevné nervy. Ema bola tvrdohlavá a ak si niečo zmyslela, chcela to stoj čo stoj a hotovo. V ten večer sme boli navyše obaja vynervovaní z návštevy u mojej matky a Viktora, s ktorým som bol ešte stále na nože, takže rozumnejšie by bolo porozprávať sa o tom... čo ja viem, tak o rok?

A aj to by bolo priskoro, pomyslel som si sám pre seba.

„Idem von.“

Možno toto prosté oznámenie bez emócií zapríčinilo, že keď som sa vrátil domov, našiel som byt prázdny. Dvere na vstavanej skrini boli odsunuté, zmizlo z nej niekoľko Eminých vecí, najmä tričká, hrubé svetre, nohavice a tepláky, z chodby sa vyparila štrikovaná čiapka a šál a rovnako fuč boli aj kľúče od jej žltého chrobáka, čižmy, zubná kefka, kozmetika a kokosová voňavka.

Ema odišla.

Nebudem predstierať, ale bol som tomu rád. Odlahlo mi a po dlhej dobe som si konečne vydýchol.

Prešiel som do kuchyne, nabral Brucovi čerstvú vodu, dal mu najesť a počas čakania na aktualizáciu systému v notebooku som zamieril k barovej skrinke. Na moje veľké sklamanie som v nej našiel len vaječný likér a citrónový fernet – fľaše, ktoré sa zvýšili z Eminej oslavy narodenín. Znechutene som zavrel dvierka na skrinke a o necelú polhodinu som vystrojený vodkou a dvomi balíkmi cigariet vychádzal z najbližšieho supermarketu.

Človek je vskutku divné plemeno, povedal som si, keď som prekročil zablatený závej snehu a na poslednú chvíľu zadržal fľašu, ktorá mi takmer vykĺzla spod bundy. Ako keby nestačilo, že vianočný ošial začal tak skoro, ešte k tomu všetkému sa aj predavačky rozhodli, že mi znepríjemnia už aj tak

nahovno deň, v pokoji si užijú predvianočnú atmosféru, na všetko sa zvysoka vyserú a nechajú otvorenú len jednu pokladňu. A keď sa človek ozve (pozrime sa, ako vtedy dokážu ženy ťahať za jeden povraz), obklúčia vás, zomknú sa ako lačné supy a mudrujú ostošeť.

A tak som z obchodu odchádzal červený až za ušami, nie od hanby alebo zimy, ale od zlosti. Po zaplattení som tým kravám zaželel *krásne* sviatky a zaprial im len to *najlepšie* do nového roku.

Konečne som si mohol vybiť zlosť na hocikom, kto sa mi priplietol do cesty. Na túto chvíľu som potichu vyčkával viac ako rok.

Vonku bolo mínus dvadsať, cestári sa ani len neunúvali odpratať sneh z chodníkov – veď načo aj? –, ponožky som mal premočené a drkotalo mi zubami, preto bolo pochopiteľné, že som sa potreboval cestou domov trochu zahriať. Odzátkoval som fľašu a poriadne si z nej odpil. Ostrá tekutina mi zaliala hrdlo, rozpálila telo a po ďalších hltoch som už necítil žiadnu zimu, len číru radosť. Radosť zo snehu, ktorý mi škripal pod topánkami, z oranžovej oblohy, z hustých obláčikov dymu, ktoré sa k nej pri každom mojom vydýchnutí vzniesli, zo života a zo slobody.

Avšak tento pocit eufórie nemal dlhé trvanie.

„Hej!“ počul som za sebou hrubý hlas. „Hej! Nemáš cigu?“

Ani po incidente v obchode som nebol dostatočne vyventilovaný, stále som mal potrebu na niekom sa vyzúriť. Zovrel som cigaretu pevnejšie medzi prstami, pozrel raz na ňu, raz na bezdomovca, opäť raz na cigaretu, potiahol som si a vyfúkol chlapovi dym do jeho tváre. „Nefajčím!“

„Čože?“ nezmohol sa na viac. Videl som, ako na mieste zdrevenel a nechápavo sa okolo seba obzeral. „No, dobre

potom. A aspoň euro, dve... nemáš?“ zakričal za mnou, ale to už som zahýnal za roh paneláka na vedľajšej ulici.

V byte bolo poriadne horúco. Bruce ležal pri gauči, jazyk mal vyplazený a ťažko dýchal. Stiahol som radiátory v izbách na dvojku, otvoril balkónové dvere a nechal psa, aby sa schladil na studenej dlažbe.

Ešte oblečený v páperovej bunde a zababušený v šále a čiapke som si k nemu prisadol. „Pozrieme si niečo?“ spýtal som sa a pohladkal ho za ušami. „Nemusel by si sa tváriť tak znudene.“

Bruce si vzdychol, otočil sa na druhú stranu a zadíval sa na zasneženú ulicu. Niekedy som mal pocit, že to psisko cíti to isté čo ja a rozumie každému môjmu slovu.

Po Láске nebeskej, Prázdninách, Denníku Bridget Jonesovej – všetko to boli Emine obľúbené filmy – a po dopitej flaši vodky som sa rozreval ako malý chlapec. Alkohol mi zatemnil zdravý úsudok a ja som sa strmhlav rútil do poriadnej kaše. Vyvolával som Eme, škúliac na displej som jej písal správy so samými chybami, ospravedlňoval som sa, a čo bolo už naozaj cez čiaru, súhlasil som s dieťaťom.

Ale len s jedným, nezabudol som v správe dopísať a pridať k tomu tri výkričníky.

Našťastie ma Ema dobre poznala – podľa zakódovaných šifier, ktoré som jej v správach posielal, musela usúdiť, že som bol poriadne naliaty – a moje vyhlásenie ohľadom dieťaťa nebrala vážne. Na hovory nereagovala, na správy neodpisovala, dokonca si okolo polnoci vypla mobil.

Posledná vec predtým, ako som sa zobudil na studených schodoch vedľa Eminho starého bytu bolo moje rozhodnutie vybrať sa k nej domov a urobiť jej pred zrakmi všetkých susedov poriadny cirkus. Vzhľadom na to, že som ležal na

špinavej rohožke a vlasy som mal mokré od snehových šlapají, ktorými bola posiatá celá chodba, ma Ema buď odmietla vpustiť dovnútra, alebo...

„Nie je doma!“ skríkla suseda zhora, keď som neprestajne stláčal zvonček pri Eminých dverách. „Zmizni, ty ožran, lebo zavolám políciu!“ ziapala tak nahlas, že jej krik vyhnal z bytov ostatných susedov, ktorí sa teraz nakláňali cez zábradlie a obzerali si ma ako nejaký múzejný exemplár.

Urobiť Eme hanbu sa mi teda podarilo, no stále viedla 2:1. Prvý bod získala, keď ma opustila a druhý, keď som sa jej začal doprosovať, aby sa vrátila.

Cestou domov som sa pokúsil Eme ešte raz dovolať, ale márne. Stále mala vypnutý mobil. Chvíľu som zvažoval, že zavolám jej bratovi, ale napokon som ten nápad vypustil z hlavy. Ako dobre viem, s Emou sa nezhováral od tej záležitosti s jeho snúbenicou, v ktorej sme boli obaja zapletení až po uši.

Doma som si dal teplý kúpeľ a v slípoch s pohárom citrusového fernetu – do obchodu sa mi tentoraz nechcelo ísť – som sa pustil do výzdoby vianočného stromčeka. Z pivnice som dovliekol dve škatule s ozdobami a svetielkami a celý ich obsah som bez ladu a skladu nahádzal na živú jedľu v črepníku, ktorú sme si s Emou kúpili minulý rok na naše prvé spoločne strávené Vianoce.

Pristúpil som ku gauču a zadíval sa na svoje umelecké dielo. Tmavomodré, červené, zlaté a strieborné gule, pomedzi to hnedé hviezdičky a ružové soby v kombinácii s modrými, svetelná reťaz doslova ponechaná gravitácii a spoliehajúca sa len na to, či ju niektorý z konárov stromu zachytí. No, existovali len dve možnosti, prečo sa mi ten stromček páčil. Buď som mal nafigu vkus, alebo som bol znovu ožratý, čo sa

mi pri pohľade na poloprázdnu fľašu javilo ako tá správnejšia možnosť.

Za oknami sa už dávnejšie zotmelo. Po včerajšej noci som sa chcel poriadne vyspať, a preto som si bez najmenších výčítiek svedomia ľahol už o pol ôsmej večer.

Dvakrát som žmurkol, keď mi zazvonil telefón.

Emma, napadlo mi, konečne prestala trucovať.

Natiahol som sa po mobile a pri pohľade na meno volajúceho som chvíľu rozmýšľal, či to vôbec zdvihnúť alebo sa radšej obesiť.

Šéfkou určite nezaujímam, ako som trávil sobotu.

„No?“ ozval som sa otrávene a preložil si mobil k druhému uchu, aby som sa mohol dostať k zásuvke s ponožkami. Na spánok som mohol zabudnúť.

Gabriela Solčanská cez telefón znechutene odfrkla. Po tom, čo sa jej manžel ako posledný človek na svete dozvedel, že som ju pretiahol, takmer odišla z funkcie riaditeľky odboru kriminálnej polície. Nakoniec sa ale rozhodla neurobiť mi takú radosť a naďalej mi znepríjemňovala život. „Pošlem po vás niekoho?“